

Arrest

nr. 106 983 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 juni 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 december 2012.

1.3. Op 12 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Joy Naw gelegen in het district Puli Khomri van de provincie Baghlan. U bent een soennitische Pashtoun. U ging drie jaar naar een madrassa in Afghanistan en u had geen beroep. Uw vader, uw oom langs vaderszijde en diens zonen sloten zich allen aan bij taliban toen deze in Afghanistan aan de macht kwamen. Tijdens een gevecht tussen uw familie en Hazara's raakte u gewond. Uw vader besloot toen dat u Afghanistan moest verlaten. In het jaar 2005 verliet u een eerste keer Afghanistan en u ging naar het Verenigd Koninkrijk waar u asiel aanvraag op 25 januari 2006. Uw asielaanvraag werd geweigerd, maar u kreeg een tijdelijke verblijfsvergunning voor drie jaar die nadien niet werd verlengd. Op 23 november 2010 werd u gerepatrieerd vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan. U keerde terug naar uw dorp Joy Naw in Baghlan waar u nog ongeveer één jaar verbleef alvorens Afghanistan een tweede keer te verlaten. Ongeveer zes of zeven dagen voor uw terugkeer van het Verenigd Koninkrijk naar Joy Naw werd uw huis aangevallen door de Amerikanen. Bij deze aanval kwamen uw vader, oom en uw neef om het leven. Na hun dood en uw terugkeer wilden de taliban dat u met hen samenwerkte. U weigerde echter samen te werken met de taliban en zag geen andere uitweg dan opnieuw het land te verlaten. U probeerde nog een job te vinden bij de Afghaanse regering, maar ze vertrouwden u niet door het verleden van uw familie bij de taliban. Uw oom langs moederszijde regelde een smokkelaar en u verliet Afghanistan opnieuw. Na een reis van ongeveer drieënhalve maand via onder meer Griekenland (waar op 23 april 2012 uw vingerafdrukken werden genomen) kwam u in België aan op 28 juni 2012 waar u de volgende dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara voor.

B. Motivering

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk problemen te moeten vrezen met de taliban. Op basis van uw verklaringen kan geen geloof gehecht worden aan uw vrees gerekruteerd te worden door de taliban.

Vooreerst bleek u erg weinig te weten over de activiteiten van uw familieleden die zich aansloten bij de taliban. Zo wist u niet welke specifieke functie uw familieleden hadden bij de taliban. U kon enkel vertellen dat zij de taliban steunden met eten en kledij en dat zij zich verplaatsten met een talibancommandant. U wist verder niet hoe lang zij al lid waren, maar dit zou dateren van tijdens het talibanregime (CGVS, p. 8, 9). Uit uw verklaringen in het Verenigd Koninkrijk (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) bleek u aanvankelijk te beweren dat uw vader een goede vriend was van een lokale talibancommandant Manjid, om nadien te beweren dat uw vader zelf een commandant was bij de taliban en de tweede man was van commandant Manjid (Vraag 15 interview UKBA p. D6 + United Kingdom Border Agency UKBA, Appeal p. 7-8). Ten overstaan van de Belgische autoriteiten verwees u naar de commandanten met wie uw vader samenwerkte als M.(...) L.(...) en M.(...) S.(...) W.(...). Nergens bracht u ook maar de naam van commandant Manjid naar voren (CGVS, p. 10, 11). Dit is wel erg opmerkelijk aangezien u eerder beweerde dat het wel een erg goede vriend van uw vader was. Ook over de eigenlijke activiteiten van uw vader en de rest van uw familie bij de taliban bleef u erg oppervlakkig. U verwees slechts naar "gevechten tegen de buitenlanders en Amerikanen" en het "opvolgen van orders" (CGVS, p. 10, 11). Dit is wel erg algemeen. Wanneer u gevraagd werd welk aandeel uw familie precies had bij deze gevechten, stelde u dat u in het Verenigd Koninkrijk was en daar weinig over weet (CGVS, p. 11). Het is echter vreemd dat u helemaal geen idee hebt over de precieze functie en activiteiten van uw vader tijdens de gevechten omdat u toen in het Verenigd Koninkrijk verbleef, maar dat u er wel perfect in slaagde enkele slachtoffers te noemen van gevechten (CGVS, p. 11). Logischerwijs zou zijn dat u net wel op de hoogte bent van de betrokkenheid van uw eigen vader, zeker gezien u zijn oudste zoon bent en uw moeder u blijkbaar wel inlichtte na uw terugkeer (CGVS, p. 11). U verwees wel naar enkele talibanstrijders met wie uw vader banden had in uw regio Joy Naw gelegen in het district Puli Khomri (CGVS, p. 10). Er kan echter getwijfeld worden aan uw oprechtheid. U gaf reeds bij uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk in 2006 een geheel andere geboorte- en verblijfplaats op dan u hier in België deed. Er rijzen dan ook ernstige twijfels betreffende uw beweringen dat uw vader een talibanstrijder was in Puli Khomri. U beweerde immers in het Verenigd Koninkrijk geboren en getogen te zijn in een geheel andere provincie, namelijk de provincie Samangan. Ten overstaan van de Belgische autoriteiten stelde u dan weer geboren en getogen te zijn in het district Puli Khomri gelegen in de provincie Baghlan (CGVS, p. 3, UKBA Appeal, p. 4). Dit komt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas uiteraard niet ten goede daar u al geen eenduidige en

consistente verklaringen aflegde over de plaats van waar u afkomstig zou zijn en waar u problemen kende.

Het is trouwens erg vreemd dat u zelf nooit samen werkte met de taliban of dat uw familie nooit enige poging deed om u in contact te brengen met de taliban daar uw hele familie (vader, ooms, neven, broer) de taliban wel steunden. U stelde dat u het gewoon niet wou en dat uw vader u wilde beschermen tegen zijn vijanden (CGVS, p. 9). Wie deze vijanden dan zijn is eveneens niet eenduidig af te leiden uit uw verklaringen. U stelde dat uw vader de Hazara's vreesde in uw regio aangezien er al enkele gevechten en een aanval op uw huis hadden plaatsgevonden waarbij u ook gewond raakte en waarna u naar het Verenigd Koninkrijk vluchtte (CGVS, p. 7). Tijdens uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk verwees u dan weer naar een groep Oezbeken met wie uw vader problemen kende en die u tevens deden besluiten Afghanistan te verlaten (UKBA statement, p. 2 + Appeal UKBA p. 4, 6).

Een andere opvallende tegenstrijdigheid die uw algehele geloofwaardigheid negatief beïnvloedt betreft de periode waarin uw vader het leven liet. U beweerde tijdens het gehoor op het CGVS dat jullie huis in Afghanistan werd aangevallen door de Amerikanen ongeveer zes of zeven dagen voor u terugkeerde uit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in november 2010, en dat uw vader hierbij om het leven kwam (CGVS, p. 4, 5, 12, 17). U wist echter niet wanneer uw vader precies werd aangevallen en vermoord. U kon geen datum noemen, hoewel u wel wist dat het zes of zeven dagen voor uw terugkeer naar Afghanistan plaatsvond (CGVS, p. 17). Dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan uw voorstelling van de feiten is wederom gebleken uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk. Uit de verklaringen die u daar aflegde immers gebleken dat uw vader vermoord zou zijn door een groep Oezbeken voor uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk in 2006 (UKBA "Statement", p. 2, Appeal p. 4). Dat u nu zegt dat uw vader pas gedood zou zijn tijdens een aanval van de Amerikanen omdat hij en uw oom bij de taliban waren, vlak voor uw terugkeer naar Afghanistan in 2010 is dan ook hoogste merkwaardig (CGVS p. 12). U beweerde trouwens op het CGVS nog contact te hebben gehad met uw vader toen u in het Verenigd Koninkrijk verbleef (CGVS p. 6-7). Er kan toch op zijn minst verwacht worden dat u correct kan weergeven wanneer uw eigen vader overleden zou zijn, en in welke omstandigheden dit zou gebeurd zijn (CGVS, p. 6, 7).

Gezien uw erg uiteenlopende, weinig coherente en consistente verklaringen kan er maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw vader ooit een talibanstrijder was in Puli Khumri en gedood werd door Amerikanen net voor uw repatriëring naar Afghanistan. Hierdoor kan er eveneens maar weinig geloof gehecht worden aan uw eigen vrees gerekruteerd te worden door de voormalige collega's van uw vader bij de taliban in Puli Khumri.

Ook uw andere verklaringen beïnvloeden uw asielrelaas op negatieve wijze. Het is erg vreemd dat u, gezien de problemen die uw vader had in Joy Naw en uw vrees voor zijn vijanden, zomaar besloot terug te keren naar uw dorp. Deze terugkeer op zich ondermijnt uw vrees voor de taliban en de voormalige vijanden van uw vader. U zou er zelfs meer dan één jaar lang blijven, ook al werd u er naar eigen zeggen door de taliban benaderd (CGVS p. 8). U wist dan weer niet wanneer de taliban u voor het eerst benaderden. U kon nergens de maand naar voren brengen, hoewel u er wel in slaagde alle maanden van het jaar op te sommen (CGVS, p. 17, 19). U noemde verder enkele talibanleden bij naam die u benaderden, maar wat hun functies waren binnen de taliban wist u niet. U hield het vaag en stelde dat ze "altijd samen zijn en vechten" (CGVS, p. 19). Concrete voorbeelden van gevechten waaraan zij deelnamen kon u slechts algemeen noemen. U verwees louter naar een gevecht tussen de taliban en "Arbaki", maar wist niet wie van de taliban er precies betrokken was of wanneer dit gevecht plaatsvond (CGVS, p. 19). Verder bleef u erg vaag over de plannen van de taliban en de manier waarop de taliban in uw regio jongeren rekruterden. U wist niet wat zij concreet met u van plan waren, of u een gevechtstraining zou moeten volgen of waar de taliban hun rekruten trainen. U beweerde dat de taliban voordien ook al jongens uit het dorp meenam, maar kon geen van hen bij naam noemen. U stelde dat de jongens gedood werden, maar weet niet in welke omstandigheden dat gebeurde. Het dorp, geconfronteerd met dergelijke rekrutering en verlies aan mensenlevens, moet toch meer hebben geweten over de plaatsen waar deze jongens werden ingezet en over de omstandigheden waarin sommigen van hen om het leven kwamen. U stelde immers zelf dat de dode lichamen werden terug gebracht naar het dorp en dat er namen vermeld werden van de slachtoffers en hun vaders (CGVS, p. 20). Verder beweerde u dat de taliban dwang gebruikten wanneer iemand niet luisterde. Bij u wilden ze blijkbaar dwang gebruiken om u te rekruteren, maar u kon tijdig ontsnappen (CGVS, p. 19). Het is wel erg merkwaardig dat u zeker één jaar lang de tijd kreeg van de taliban om na te denken over hun voorstel, zeker gezien ze wel dwang gebruikten indien iemand niet naar hen luisterde (CGVS, p. 19, 20).

Tot slot moeten nog enkele kanttekeningen gemaakt worden bij uw verklaringen rond uw vertrekdata uit Afghanistan. Zo wist u niet meer in welke periode u Afghanistan een eerste keer had verlaten om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. U hield het vaag en stelde "ergens in 2005" (CGVS, p. 6). U beweerde aanvankelijk op het CGVS op 23 november 2010 gerepatrieerd te zijn uit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan. U zou vervolgens tot 23 maart 2011 in Afghanistan geweest zijn. U zou drieënhalve maand onderweg zijn geweest naar België. U nogmaals gevraagd of u dan op 23 maart 2011 naar België reisde antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 6). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u dan weer op 23 september 2011 te zijn vertrokken uit het Verenigd Koninkrijk en op 24 september 2011 in Afghanistan te zijn aangekomen (DVZ Verklaring vraag 35). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS corrigeerde u echter deze datum en stelde u dat u zeker was dat u op 23 november 2010 terugkeerde naar Afghanistan, en niet september. Aangezien u beweert slechts drieënhalve maand gereisd te hebben via Iran, Griekenland, Turkije en Frankrijk en pas asiel aanvraag in België op 29 juni 2012, strookt uw aanvankelijk voorgestelde reisduur of vertrekdatum geheel niet met uw aankomstdatum in België (CGVS, p. 6 + inschrijvingsblad DVZ). U nogmaals geconfronteerd met uw voorgehouden reisweg en vertrekdatum op 23 maart 2011 antwoordde u opnieuw bevestigend. Pas wanneer het CGVS u confronteerde met deze vreemde verklaringen betreffende uw reisweg stelde u dat u op 23 maart 2012 vertrok en niet in 2011 (CGVS, p. 8). U had geen afdoende verklaring voor deze vergissingen. Wat er ook van zij, u stelde eveneens slechts één jaar in Afghanistan te zijn geweest na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk hetgeen in feite zou betekenen dat u in november 2011 reeds Afghanistan zou moeten verlaten hebben in plaats van in maart 2012, of dat u er langer bent gebleven dan een jaar, wat dan weer negatieve gevolgen heeft voor de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging (CGVS, p. 8). Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

U legde geen documenten voor die de beoordeling van het CGVS eventueel kunnen wijzigen. In verband met de taskara dient te worden verwezen naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afgaanse (identiteits-)documenten relatief is. Immers kunnen Afgaanse documenten gemakkelijk in of zelfs buiten Afghanistan op niet-reguliere wijze kunnen worden verkregen. Veel valse Afgaanse documenten zijn niet van authentieke te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. Dit document volstaat dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Bovendien kan u de subsidiaire bescherming status niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich in de stad Kabul kan vestigen teneinde de onveilige situatie in uw thuisregio in Baghlan te vermijden. U bent een volwassen jongeman die enkele jaren in het Verenigd Koninkrijk verbleef (CGVS, p. 6). U was tevens in staat om tot twee keer toe een smokkelaar te betalen om u naar het Verenigd Koninkrijk te brengen, er zelfs enkele jaren te verblijven en om u vervolgens naar België te helpen vluchten waardoor u blijkbaar over voldoende financiële middelen beschikte (CGVS, p. 7). Er kan dan ook worden aangenomen dat u beroep kan doen op een kapitaalcrachtig netwerk waarop u kan steunen. U blijkt naast Pashtou, ook Dari en wat Engels te spreken (CGVS, p. 4, 6, 7). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Kabul als mogelijke verblijfplaats moet worden overwogen en u zich redelijkerwijs in deze stad kan vestigen teneinde de situatie in uw thuisregio te vermijden. Bijgevolg dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul bekeken te worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van

de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot wat verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2), eerste alinea van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat hij als vluchtalternatief naar Kabul kan gaan, stelt verzoeker dat hij niemand in Kabul kent en er geen enkel familielid heeft wonen. Verder deelt verzoeker mee dat de veiligheidssituatie in Baghlan op de lijst van de Verenigde Naties voorkomt en dat heel de provincie Baghlan in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Wat de rekrutering door de Taliban betreft, verwijst verzoeker naar en citeert hij uit een rapport van European Asylum Support

Office van juli 2012. Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar en het citeren van een Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan. Voorts oppert hij dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden en hij verwijst hiervoor naar een Nederlands ambtsbericht van augustus 2011, waaruit hij citeert. Vervolgens citeert hij eveneens uit het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 van het EVRM, argumenteert hij dat de verwerende partij deze elementen wel aanhaalt in de bestreden beslissing, doch bij het nemen van deze beslissing hiermee geen rekening houdt.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 maart 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvragen. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

In zoverre verzoeker louter verwijst naar en citeert uit een rapport van European asylum Support Office betreffende rekrutering door de Taliban in Afghanistan, stelt de Raad vast dat het verwijzen naar informatie van algemene aard aangaande de rekrutering door de Taliban in Afghanistan op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker 'slachtoffer' was van dergelijke praktijken. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De commissaris-generaal besloot op basis van talrijke vaststellingen, die door de verzoeker niet met concrete argumenten worden weerlegd en die allen steun vinden in het administratief dossier, dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vrees gerekruteerd te worden door de Taliban. De desbetreffende vaststellingen van de bestreden beslissing zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.4. De Raad stelt vast dat aangaande de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, verzoeker louter kritiek uit op de bestreden beslissing en het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder valabele argumenten aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

3.5. De Raad wijst vervolgens op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico

op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).

Betreffende verzoekers huidig betoog dat hij in Kabul niemand kent en er geen enkel familielid heeft wonen, wijst de Raad erop dat recent in de zaak *Husseini tegen Zweden* door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd geoordeeld dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om haar te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt tevens dat ook alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op voormelde recente richtsnoer van UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker redelijkerwijs kan besloten worden dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Kabul.

3.6. Betreffende de veiligheidssituatie in Kabul motiveert de commissaris-generaal dienaangaande als volgt: *“Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma’s. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld*

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er in de Afghaanse hoofdstad geen sprake is van willekeurig geweld.

3.7. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzende naar en citerende uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 met betrekking tot bescherming door de Afghaanse autoriteiten, stelt de Raad vast dat deze informatie geenszins aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept onjuist zou zijn.

De geciteerde passages uit het eerstgenoemde document beschrijven overigens het gewapend conflict in het noorden van Afghanistan, met markering van de naam ‘Baghlan’, alsook de algemene veiligheidssituatie in 2010 en 2011 in Afghanistan en zijn aldus niet dienstig, gelet op de terechte beslissing van de commissaris-generaal dat verzoeker over een veilig vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

De aangehaalde ambtsberichten zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.8. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is ter zake niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen en er nergens sprake is van een gedwongen repatriëring.

3.9. Ten slotte wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 van het EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van voornoemd artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 van het EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.euRvS> 25 september 2002, nr. 110.626).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.10. In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij ‘deze elementen’ aanhaalt in zijn beslissing, doch bij het nemen ervan hiermee geen rekening wordt gehouden, blijft verzoeker in gebreke aan te tonen met welke elementen, die de verwerende partij wel aanhaalt in zijn beslissing, geen rekening werd gehouden, zodat voornoemde kritiek niet dienstig is.

3.11. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer

naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.13. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3.14. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER